In augustus mocht ik twee zondagmiddagen gastheer zijn bij de zomeropenstelling op de zondagmiddag. Het was een prachtige ervaring.

De eerste zondagmiddag was ik samen met Emile, we kregen ongeveer 60 belangstellenden. De vragen stormden van alle kanten op ons af. Mijn Nederlands en Engels is gelukkig redelijk, Duits wordt al wat minder en bij het Frans moest Google Translate af en toe uitkomst bieden. Spaans en Italiaans zijn verboden terrein. Gelukkig wist de coördinator (Mirjam) een stapel documentatie op te hoesten die in het Duits, Engels, Frans, Spaans en Italiaans waren gedrukt. Met heel fraaie foto's. Niettemin bleef er veel over. Hoe oud is de Kerk? Wie is de eigenaar van dit gebouw? Is dit echt geen Roomse Kerk, lijkt het misschien op de Engelse Anglicaanse Kerk? Waarom hangt er een gekleurd doek (was het Pride doek) boven het podium? Hoeveel mensen komen er? Is er ook dienst 1e Kerstdag?

De mooiste (vond ik tenminste) kwam van een groepje dames uit de VS: welke huidskleur had Jezus. Goede vraag! Gelukkig was ik verleden jaar in subtropisch Bethlehem en omgeving geweest en de Palestijnse inwoners van Bethlehem hebben een gebronsde huidskleur. Dus had Jezus waarschijnlijk ook een gebronsde huidskleur. De dames vonden dit een goed compromis tussen mijn best wel blanke huid en hun eigen huidskleur en zouden er verder over nadenken.

Verder was de nooduitgang bij de Teerketelsteeg met de bijnaam 'het trouweloze poortje' met het daarbij horende verhaal populair.

Om ook zelf wat meer kennis over het gebouw op te doen had ik mij ingelezen met het boekje "Dominicuskerk Amsterdam, een Cuypersmonument". Maar veel antwoorden moest ik zelf bedenken en onderbouwen. Een heel goede ervaring. En de tweede zondagmiddag moest nog komen.

Samen met Geert Jan had ik dienst. Albert fungeerde als aanjager buiten om de mensen te bewegen binnen te komen. In zijn enthousiasme probeerde hij een van de redactrices van dit blad ook over te halen naar binnen te komen. Foutje, bedankt! Het duo Hans & Hans speelde op saxofoon en piano en zij trokken spontaan mensen naar de wederom geopende voordeur en vervolgens naar binnen. Erg lastige

vragen waren er niet. Veel bezoekers (ongeveer 100) stelden inmiddels bekende vragen.

Maar de muziek, de tango muziek: wat een indruk maakte die. Een dame uit Zuid-Afrika kwam met tranen in haar ogen vertellen dat dit was wat zij thuis miste. Een mevrouw uit Praag vertelde dat zij dit soort muziek ook componeerde en dat dit zo mooi was. Het mooiste was eigenlijk een klein kereltje dat ook even de toetsen mocht beroeren. Tweehandig! Pa (NL) en Ma (UKR) waren apetrots. En Pa vertelde over zijn problemen in zijn Roomse parochie en vroeg of hij ook een zondagse Dominicus dienst zou kunnen bijwonen. Ze woonden toch in Amsterdam.

Lang verhaal kort: de openstelling voldoet aan een vraag (als de mensen eenmaal binnen zijn). Het is een herhaling waard. En als dit verhaal wordt gepubliceerd: bij de boekentafel zijn kleurige Dominicuskerk boekjes beschikbaar tegen een uiterst schappelijke prijs.

Jan W. Bossenbroek